

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců Mgr. Petra Šebka a JUDr. Radimy Gregorové, Ph.D. v právní věci žalobce: **Pradědský lesní závod, a.s.**, se sídlem Vrbno pod Pradědem, Nádražní 599, zastoupený JUDr. Martinem Nedelkou, Ph.D., advokátem Schönherr v.o.s., Praha 1, nám. Republiky 1079/1a, proti žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**, se sídlem Brno, třída Kpt. Jaroše 7, za účasti: **1. Lesy České republiky, s.p.**, se sídlem Hradec Králové, Přemyslova 1106, zastoupený Mgr. Bohuslavem Hubálkem, advokátem Advokátní kanceláře Jansta, Kostka spol. s r.o., Praha 1, Těšnov 1/1059 a **2. KATR, a.s.**, se sídlem Stará Ves, Potočná 334/5, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č.j. R088/2008/02-20628/2008/310-AS ze dne 14.10.2008,

t a k t o :

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žalovanému se náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.
- III. Osoby zúčastněné na řízení **nemají právo** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce napadá rozhodnutí žalovaného č.j. R088/2008/02-20628/2008/310-AS ze dne 14.10.2008, kterým byl zamítnut žalobcův rozklad a potvrzeno předchozí

rozhodnutí žalovaného vydané v prvním stupni správního řízení č.j. S316/2007/VZ-05359/2008/510/MO ze dne 25.3.2008.

I. Podstata věci, napadené závěry žalovaného

Žalovaný rozhodl o zastavení správního řízení o přezkum úkonů zadavatele (Lesy České republiky, s.p.) v zadávacím řízení „Provedení lesnických činností od 01.01.2008“, SÚJ č. 10402, jehož oznámení bylo v informačním systému o veřejných zakázkách uveřejněno dne 13.7.2007 a opraveno dne 6.8.2007 a 10.8.2007 pod ev. č. 60009076. Řízení bylo zastaveno podle § 118 zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách (dále jen „ZVZ“).

Zadávaná veřejná zakázka byla součástí celkem 159 samostatně vyhlášených a zadávaných veřejných zakázek na výkon lesnických činností od 1.1.2008. Toto zadávací řízení se týkalo pouze provedení služeb ve prospěch zadavatele spočívajících ve výkonu lesnických činností, součástí vzájemných práv a povinností mezi zadavatelem a vítězným uchazečem neměla být práva a povinnosti související s prodejem dřeva – nejednalo se tedy o zadávací řízení ve variantě „při pni“.

V rámci otevřeného zadávacího řízení bylo podáno pět nabídek s nabídkovými cenami od 23 986 676,- Kč do 30 182 878,- Kč, zvítězil uchazeč s nejnižší nabídkovou cenou, žalobcova nabídka byla vyhodnocena jako třetí v pořadí.

Žalovaný dospěl ve správním řízení zejména k následujícím hmotněprávním závěrům:

Zadavatel podle žalovaného neporušil § 44 odst. 1 ZVZ, neboť předmět veřejné zakázky vymezil s dostatečnou přesností; s ohledem na charakter veřejné zakázky nebylo podle žalovaného v moci zadavatele stanovit rozsah předmětu veřejné zakázky přesně tak, jak tomu bude ve skutečnosti, a bylo na jednotlivých uchazečích, aby nabídky zpracovali na základě svých zkušeností.

Zadavatel podle žalovaného neporušil § 44 odst. 1 ZVZ ani tím, že by nestanovil jasnou konstrukci ceny v souvislosti s inflací.

II. Shrnutí žalobních bodů

Žalobce předně namítá vady řízení. Žalovaný neprovedl žalobcem navrhované důkazy, aniž by jejich neprovedení řádně zdůvodnil. Žalobce navrhoval provedení důkazu znaleckým posudkem k otázce vymezení předmětu veřejné zakázky v zadávací dokumentaci, k otázce stanovení ceny na předmětné smluvní územní jednotce a k otázce věrohodnosti údajů obsažených v zadávací dokumentaci a v nabídkových listech obsažených v příloze č. 2 zadávací dokumentace. Dále žalobce navrhoval provedení místního šetření na území předmětné smluvní územní jednotky. Jde o záležitost odbornou, k jejímuž vyřešení nejsou pracovníci žalovaného odborně vybaveni. Žalobce pak má za to, že žalovaný ani řádně neodůvodnil neprovedení

tohoto důkazu, neboť žalovaný se k tomu vyjádřil pouze tak, že veškeré potřebné informace byly dostupné z předložené zadávací dokumentace, jakož i z dalších předložených podkladů (bod 35. napadeného rozhodnutí).

Dále žalobce argumentuje porušením zásady spravedlivého procesu s ohledem na průtahy při vydávání rozhodnutí; žalovaný nedodržel zákonnou lhůtu pro jeho vydání. Žalobce hodlal v průběhu správního řízení předejít tomu, aby zadavatel přistoupil k uzavření smlouvy před skončením správního řízení. Proto navrhoval vydání předběžného opatření, žalovaný mu však nevyhověl – návrh svým rozhodnutím ze dne 16.11.2007, č.j. S316/2007-21413/2007/510-MO, zamítl. Důvodem zamítnutí byla skutečnost, že se zadavatel zavázal, že do doby rozhodnutí ve věci neuzavře smlouvu s vybraným uchazečem. Prohlášení zadavatele bylo ze dne 1.11.2007, přitom v důsledku průtahů v řízení vzal zadavatel toto svoje prohlášení dne 23.1.2008 zpět, poté k uzavření smlouvy přistoupil. Žalovaný tyto průtahy uznal, nicméně podle žalobce nemůže být rozhodující, že průtahy byly podle žalovaného (bod 34. napadeného rozhodnutí) způsobeny objektivním stavem souvisejícím s abnormálním počtem nápadů věcí v uvedeném období.

Dále žalobce namítá nesprávné (nepřezkoumatelné a nezákonné) odůvodnění napadeného rozhodnutí, neboť to se v bodu 40. vyjadřuje k otázce stanovní dřeva podle indexace, aniž by řešení této otázky vůbec přicházelo v úvahu, neboť prodej dřeva nebyl součástí veřejné zakázky, a aniž by v tomto směru žalobce uplatnil jakoukoli námitku.

Dále žalobce namítá a podrobně argumentuje nezákonnost napadeného rozhodnutí, neboť byl podle jeho názoru zadavatelem porušen § 44 odst. 1 ZVZ; zadávací dokumentace neobsahovala dostatečnou specifikaci předmětu veřejné zakázky, která by uchazečům umožnila zpracování nabídky, zejména nabídkové ceny, na základě přesné znalosti požadovaného plnění. Zadavatel měl povinnost vymezit předmět veřejné zakázky v podrobnostech nezbytných pro zpracování nabídky, to však neučinil, neboť ze zadávací dokumentace včetně přílohy č. 2 nelze vyčíst informace o konkrétním místě plnění veřejné zakázky, o kombinaci technologií soustředování dříví a o čase plnění veřejné zakázky. S tím se žalovaný nevypořádal, přitom žalobce trvá na svém tvrzení, že zadavatel pouze specifikoval místo plnění číselným označením smluvní územní jednotky a poskytl mapové podklady, to však poskytnout přesnou informaci o místě plnění nemohlo. Smluvní územní jednotka totiž zahrnuje rozsáhlé geografické území o velikosti 1912 ha s rozdílnými přírodními podmínkami, ty vyžadují použití různých technologických postupů. Chybějící informace nelze podle žalobce překlenout zkušenostmi uchazečů a na uchazeče nelze přenést odpovědnost za řádné vymezení předmětu veřejné zakázky. Každý z nich měl odlišnou úroveň know-how, což se podle žalobce odrazilo v jejich nabídkách. S tím podle žalobce souvisí fakt, že zadávací dokumentace umožnila zadavateli stanovit předmět plnění veřejné zakázky při její realizaci odlišným způsobem od zadávacích podmínek. Uchazeči neměli k dispozici těžební ani pěstební projekt, přitom až v nich dochází k umístění prací do porostu, tj. k lokalizaci. Sumáře těchto činností, které byly k dispozici coby součást zadávací dokumentace, lokalizaci neobsahují. Dále neměli uchazeči informace

o tom, v jakém ročním období bude zadavatel provedení lesnických činností požadovat, přitom žalobce uvádí, že provádění zejména těžební činnosti v zimním období zvyšuje náklady až o 50%. Kromě toho se žalovaný nezabýval věrohodností údajů uváděných v nabídkových listech (sumářích) obsažených v příloze č. 2 zadávací dokumentace, přitom podle žalobce nelze bez znalostí konkrétního místa provedení lesnických činností, technologií nebo jejich kombinací zjistit průměrnou svažitost a průměrnou přibližovací vzdálenost.

Žalobce navrhuje zrušení napadeného rozhodnutí i jemu předcházejícího prvostupňového rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

Na svém procesním stanovisku setrval žalobce po celou dobu řízení před soudem.

III. Shrnutí vyjádření žalovaného a osoby zúčastněné na řízení 1.

Žalovaný považuje žalobu za nedůvodnou; setrvává na závěrech, které prezentoval v napadeném rozhodnutí. Některé své závěry zdůrazňuje a navrhuje, aby žaloba byla zamítnuta.

I žalovaný setrval na svém procesním stanovisku po celou dobu řízení před soudem.

Osoba zúčastněná na řízení 1. považuje rovněž žalobu za nedůvodnou a navrhuje její zamítnutí. Její vyjádření se ztotožňuje s argumenty a závěry žalovaného.

I tato osoba zúčastněná na řízení setrvala na svém procesním stanovisku po celou dobu řízení před soudem.

Osoba zúčastněná na řízení 2. své vyjádření nepodalala.

IV. Posouzení věci

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s.ř.s.“), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), přitom jde o žalobu přípustnou (zejména § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).

Rozsah přezkumu soudem byl ve vztahu k napadenému rozhodnutí žalovaného podle § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. zásadně vymezen v žalobě uplatněnými žalobními body.

Žaloba podle zdejšího soudu důvodnou není.

Zdejší soud se nejprve zabýval žalobní argumentací směřující do procesních pochybení žalovaného, následně se zabýval žalobní argumentací směřující do věcných závěrů žalovaného, na nichž je napadené rozhodnutí vystavěno.

Pokud jde o žalobní argumentaci proti průtahům v řízení, tj. že rozhodnutí nebylo vydáno v zákonných lhůtách, pak mezi žalobcem a žalovaným není sporu o to, že žalovaný nerozhodl ve lhůtách, v nichž rozhodnout měl, a též ani o to, že se na řízení před žalovaným aplikují lhůty podle § 71 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „SŘ“), které tím žalovaný nedodržel; těmito otázkami se tedy zdejší soud nezabýval. Jestliže však žalovaný argumentuje (bod 34. napadeného rozhodnutí) tak, že průtahy byly způsobeny objektivní situací spočívající v abnormálním počtu nápadu věcí v době, kdy vedl správní řízení zakončené vydáním napadeného rozhodnutí, a potřebou činit rozličné procesní úkony v jiných věcech, pak nepochybně takový argument obstát nemůže. Skutečnost, že žalovaný nerozhodl ve věci v zákonné lhůtě, tu nepochybně znamená, že žalovaný nedodržel procesní pravidla pro vedení řízení – jasně řečeno, že postupoval v rozporu se zákonem (se SŘ). To zdejšímu soudu nezbyvá než konstatovat a dodat, že jestliže má žalobce za to, že v přímé souvislosti s uvedenými průtahy došlo k porušení žalobcových práv, k jeho újmě či přímo ke škodě související s úředním postupem žalovaného, a to například v tom směru, jak žalobce argumentuje v žalobě (tj. že bylo zadavateli fakticky umožněno uzavřít smlouvu na plnění), pak bude na žalobci, aby využil jiných prostředků své ochrany, nikoli tedy žaloby ve správním soudnictví podle § 65 a násl. s.ř.s.

Zdejší soud tedy nehodlá tuto otázku přejít laciným konstatováním, že lhůty uvedené v § 71 odst. 3 SŘ jsou lhůtami pořádkovými, s jejichž nedodržením SŘ ani jiný zákon, v tomto případě ZVZ, nespojuje žádný přímý procesní důsledek. Zabývá-li se zdejší soud otázkou, jak by mohl žalobci za situace, kdy žalovaný nerozhodl v zákonných lhůtách, v ochraně jeho práv prospět, pak nutně musí vyjít především z § 76 a § 78 s.ř.s. a dovodit, že i kdyby zdejší soud po zjištění nedodržení lhůt pro vydání rozhodnutí deklaroval vadu řízení před žalovaným s vlivem na zákonnost napadeného rozhodnutí (což ovšem zdejší soud v tomto případě nehodlá činit), nejvýše by to mohlo způsobit zrušení napadeného rozhodnutí, nicméně tím by žalobci žádná ochrana před nedodržením pravidel podávaných z § 71 SŘ již poskytnuta být nemohla. Jak bude ovšem dále v argumentaci zdejšího soudu uvedeno, ke zrušení napadeného rozhodnutí není důvodu ani z pohledu dalších žalobních bodů, a tedy úvaha o tom, že žalovaný svým postupem (svými průtahy) umožnil zadavateli uzavřít smlouvu s vítězných uchazečem, což by mohlo žalobce na jeho právech zkrátit, se dostává do roviny výlučně hypotetické.

Jestliže dále žalobce namítá, že žalovaný v průběhu správního řízení pochybil tím, že nenařídil žalobcem navrhované předběžné opatření, jímž by byl vysloven zákaz uzavření smlouvy na plnění, které je veřejnou zakázkou, do doby rozhodnutí žalovaného, pak posouzení tohoto tvrzení souvisí se shora uvedeným. Jestliže žalovaný nedovodil porušení ZVZ (a jak bude dále uvedeno, s tímto závěrem se zdejší soud ztotožňuje), pak to, že předběžné opatření v průběhu správního řízení nařízeno nebylo, tj. že zadavateli nebylo zakázáno uzavřít smlouvu, nemohlo mít žádný vliv na žalobcovu efektivní ochranu.

Za tohoto stavu se zdejší soud zabýval otázkou neprovedení místního šetření a neustanovení znalce a neodůvodnění těchto skutečností žalovaným.

Ze správního spisu vyplývá, že podáním doručeným v rámci správního řízení žalovanému dne 29.11.2007 žalobce navrhoval místní šetření, jehož předmětem by mělo být ověření možnosti stanovení nabídkové ceny přímo v terénu bez znalosti přesného označení místa provedení (porostu, etáže), množství technických jednotek na daném místě, přesné technologie výroby a období, v němž mají být činnosti provedeny. Žalovaný se k tomu vyjádřil tak, že takové doplnění dokazování by bylo nadbytečné s tím, že veškeré potřebné informace byly dostupné ze zadávací dokumentace a z dalších podkladů (bod 35. napadeného rozhodnutí). Stejně tak ze žalobcova podání doručeného žalovanému dne 29.11.2007 vyplývá, že žalobce navrhoval ustanovit znalce, který by předložil své stanovisko k otázce vymezení předmětu veřejné zakázky v zadávací dokumentaci, k otázce stanovení nabídkové ceny bez znalosti přesného místa provedení a jeho podrobností a k otázce věrohodnosti údajů obsažených v sumářích z toho pohledu, že místo přesného provedení lesnických činností není označeno. K tomu se žalovaný vyjádřil shodně jako v případě předchozího návrhu - takové doplnění dokazování by bylo nadbytečné s tím, že veškeré potřebné informace byly dostupné ze zadávací dokumentace a z dalších podkladů (bod 35. napadeného rozhodnutí).

Tu je třeba předeslat, že podle § 68 odst. 3 SŘ se v odůvodnění rozhodnutí mimo jiné uvede informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy účastníků. Podle § 52 věty druhé SŘ není správní orgán vázán návrhy účastníků, vždy však provede důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci. Podle Nejvyššího správního soudu (rozsudek ze dne 13.11.2009, č.j. 5 As 29/2009-48) není na libovůli správního orgánu, jakým způsobem s návrhy účastníků na provedení důkazů naloží, neboť správní orgán sice není ve smyslu § 52 SŘ povinen všechny důkazy navržené účastníky provést, pokud však některé z nich neprovede, musí v odůvodnění rozhodnutí uvést, proč se tak stalo. Správní orgán je oprávněn, ale i povinen odpovědně vážit, které důkazy je třeba provést, zda je potřebné stav dokazování doplnit a posuzovat důvodnost návrhů stran na doplnění dokazování. Zásada volného hodnocení důkazů neznamená, že by bylo rozhodujícím orgánu dáno na výběr, které z provedených důkazů vyhodnotí a které nikoli a o které opře skutkové závěry a které opomene.

Jestliže tedy bylo navrhováno šetření na místě a ustavení znalce, pak z napadeného rozhodnutí a zjemu předcházejícího prvostupňového rozhodnutí lze seznat pouze to, že žalovaný takto doplňovat dokazování nebude (resp. že je před vydáním rozhodnutí neprováděl), aniž by byly seznatelné důvody takového postupu. Podstatou návrhu bylo zjistit určité, žalobcem zmiňované skutečnosti na místě samém a zjistit odborné stanovisko dostatečně odborně zdatné osoby. Žalovaný však do rozhodnutí nezařadil věcnou a srozumitelnou argumentaci v tom směru, proč tyto návrhy nepřijal a nepostupoval podle nich. Slova o nadbytečnosti a neúčelnosti by bylo možno v zásadě použít obecně coby reakci na jakýkoli obdobný procesní návrh a slova o tom, že žalovaný vše zjistil z předložených podkladů (vč. zadávací

dokumentace), na podstatu žalobcova procesního návrhu nedopadají. Jestliže totiž žalovaný nehodlal doplňovat dokazování o odborný náhled na posuzované otázky, bylo na něm, aby jasně a srozumitelně, a tedy pro zdejší soud následně přezkoumatelně, podal, zda otázky, které měly být znalci předestřeny k zodpovězení, nepovažuje za otázky odborné, k jejichž zodpovězení by bylo zapotřebí znaleckého posudku, nebo zda o otázky odborné jde, nicméně k jejich zodpovězení žalovaný nepotřebuje natolik odborných znalostí, aby žalobcovu procesnímu návrhu vyhověl, popř. zda tyto otázky považuje za již zodpovězené (a jakým způsobem) či za irelevantní (a z jakého důvodu). Stejně tak ve vztahu k návrhu na provedení místního šetření bylo namístě, aby se žalovaný v případě, že mu nehodlal vyhovět, vyjádřil, zda otázky, jež by měly být v rámci místního šetření zodpovězeny, již zodpovězeny má, popř. zda je jejich zodpovězení ve vztahu k posouzení věci irelevantní. Měl-li totiž podle § 52 SŘ žalovaný povinnost provést důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci, a nehodlal-li žalobcem navrhované důkazy provést, musel jasně a konkrétně zdůvodnit, proč jejich provedení nebylo třeba. Nic takového z napadeného rozhodnutí, ani z jemu předcházejícího prvostupňového rozhodnutí podáváno není. Žalovaný tedy své povinnosti v tomto ohledu podle zdejšího soudu skutečně formálně nedostál, jak tvrdí žalobce.

Potud tedy zdejší soud žalobním tvrzením přisvědčuje. To však ještě samo o sobě podle zdejšího soudu neznamena, že by se jednalo o takovou vadu řízení, která by atakovala zákonnost napadeného rozhodnutí. Samostatnou a navazující otázkou pro dovození takového závěru totiž nyní nutně musí být otázka, zda věcného úvahy žalovaného ohledně předmětu veřejné zakázky jsou v napadeném rozhodnutí srozumitelně a přezkoumatelně podány i bez závěrů, jež by mohly vyplynout ze znaleckého posudku a z místního šetření, a zda jde o závěry správné. Jinak řečeno je třeba posoudit, zda ke svým závěrům, na nichž vystavěl rozhodnutí, mohl žalovaný dospět bez znaleckého posudku a bez provedení místního šetření, a pokud ano, zda jde o závěry přezkoumatelné a věcně správné.

Podle žalobce neobsahovala zadávací dokumentace dostatečnou specifikaci předmětu veřejné zakázky, která by uchazečům umožnila zpracování nabídky na základě přesné znalosti požadovaného plnění.

Východiskem pro posouzení tohoto žalobního tvrzení musí být posouzení naplnění podmínek řádné zadávací dokumentace. Podle § 44 odst. 1 ZVZ je zadávací dokumentací soubor dokumentů, údajů, požadavků a technických podmínek zadavatele vymezující předmět veřejné zakázky v podrobnostech nezbytných pro zpracování nabídky. Za správnost a úplnost zadávací dokumentace odpovídá zadavatel. Ze zadávací dokumentace („1. Vymezení předmětu plnění veřejné zakázky“) především vyplývá, že předmětem plnění je provedení pěstebních činností a těžebních činností; tyto činnosti jsou pak dále specifikovány (příprava půdy, obnova lesa, ochrana proti bušení, ochrana kultur proti zvěři, oplocování lesních kultur, prořezávky, vyvětňování porostů, ostatní ochrana lesa, úklid klestu, výsek nežádoucích dřevin, zpřístupnění porostů, dočišťování plochy po těžbě, kácení, odvětňování, příjem a evidence dříví a soustředování dříví, to vše s konkretizací v samostatné příloze

zadávací dokumentace – v příloze č. 2). Podstatou plnění ve prospěch zadavatele tedy měla být, zjednodušeně řečeno, „kompletní péče o les“ na vymezeném území.

Z takto vymezeného předmětu plnění veřejné zakázky je tedy podle zdejšího soudu najisto postaveno, jaké pěstební a jaké těžební práce jsou plněním, za které je ze strany zadavatele poskytováno protiplnění. Zároveň je jasně specifikováno území, na němž mají být tyto práce uskutečňovány; specifikace území byla dána číselným označením konkrétní smluvní územní jednotky, podle níž bylo možno konkrétní území (jeho přesné umístění včetně určení hranic tohoto území) jasně identifikovat, neboť číselné označení smluvní územní jednotky bylo doplněno mapovým podkladem. Na základě právě uvedených údajů bylo především možné si konkrétní území, a tím i lokální specifika uvnitř konkrétní smluvní územní jednotky, prohlédnout na místě. Z obsahu správního spisu nevyplývá, že by bylo uchazečům v takové prohlídce bráněno, ani žalobce nic takového v průběhu správního řízení netvrdil – a netvrdí to ani nyní v řízení před zdejším soudem. Uváží-li soud hodnotu kontraktu na realizaci plnění, které je veřejnou zakázkou (hodnota v řádu desítek milionů Kč), nejeví se z pohledu uchazečů nikterak nepřiměřené, aby si místo plnění, pokud by měli za to, že se jim nedostalo veškerých detailních informací o konkrétních podmínkách v rámci smluvní územní jednotky již ze slovního vyjádření popisu zadavatelem poptávaných činností, jejich místa a rozsahu, na základě jasné identifikace tohoto místa prohlédli, a tedy takto nejlépe si informace v potřebných detailech doplnili. Skutečnost, že přesný způsob provádění činností by dodavatelé (uchazeči) dovedli až na základě případné prohlídky místa plnění, a z takového závěru o konkrétním způsobu provádění činností by pak vycházeli při zpracovávání svých nabídek, neznamená, že by zadavatel nedostál svým povinnostem zpracovat zadávací dokumentaci v souladu s § 44 odst. 1 ZVZ. Podle zdejšího soudu tu nejde o samotné vymezení předmětu veřejné zakázky, nýbrž o způsob konkrétního provádění činnosti, jež byla v zadávací dokumentaci včetně přílohy č. 2 zadavatelem identifikována. Informace, které ke svým úvahám při zpracovávání nabídek jednotliví dodavatelé (uchazeči) hodlali zohlednit a které si mohli doplnit právě touto prohlídkou na místě, nejsou tedy podle zdejšího soudu informacemi ohledně vymezení předmětu veřejné zakázky, nýbrž o způsobu, jak plnění, které spadá do předmětu veřejné zakázky, podle konkrétních místních podmínek realizovat. Případné odlišnosti lokálních podmínek v rámci smluvní územní jednotky, jež by případně vyžadovaly použití zvláštních postupů, lze předpokládat a lze je nejlépe a podle názoru zdejšího soudu při odpovídající odborné péči uchazečů též dostatečně skutečně zjistit na místě samém.

Jestliže tedy žalobce namítá, že ze zadávací dokumentace nebylo zřejmé, v jakém porostu bude zadavatel plnění požadovat, a tedy že mu chyběly dostatečné informace o zadavatelem poptávaném plnění, pak zdejší soud předně nemá jasnou představu o tom, jak by konkrétní podmínky na místě samém měly a mohly být s ohledem na charakter poptávaného plnění podrobněji popsány; jde-li o území o velikosti 1912 ha, pak zcela vyčerpávajícím způsobem popsat slovně či obrazem všechny detaily přírodních podmínek uvedeného území by bylo objektivně nemožné. S ohledem na charakter zadavatelem poptávaných činností je zdejšímu soudu zřejmé, že tyto činnosti nelze vykonávat bez přiměřených odborných znalostí v oboru, a

zároveň je důvodu předpokládat, že osoby, které hodlají tyto specializované činnosti pro zadavatele uskutečňovat, je i jinak běžně uskutečňují. Je tu tedy zcela přiměřené vycházet z předpokladu, že při jasně vymezeném území (mapovým podkladem) uchazeči pohybující se v předmětné oblasti podnikání znají obecné poměry provádění těchto činností, nadto je namístě ponechat na nich, aby si zjistili do všech pro ně potřebných detailů i místní poměry a z nich pak svým vlastním odborným úsudkem dovodili potřebné technologie soustředování dřeva; s ohledem na charakter popídaných činností je tak přiměřené jim získání těchto znalostí umožnit prohlídkou na předem jasně vymezeném místě. To se také v posuzovaném případě stalo.

Zároveň je podle zdejšího soudu důvodu vyjít z předpokladu, že pokud měla být veřejná zakázka realizována od 1.1.2008 do 31.12.2010 a pokud podstatou plnění ve prospěch zadavatele měla být „kompletní péče o les“ ve vymezené smluvní územní jednotce, pak odborně zdatní dodavatelé (uchazeči) působící v uvedené oblasti podnikání budou po případném seznámení se se všemi podmínkami příslušné smluvní územní jednotky do potřebných detailů na místě samém disponovat schopností kvalifikovaně odhadnout, jaké konkrétní práce v rámci vymezené pěstební a těžební činnosti bude s ohledem na konkrétní lokální podmínky v rámci smluvní územní jednotky zapotřebí pro zajištění uvedené „kompletní péče o les“ uskutečnit.

Vymezení předmětu v podrobnostech nezbytných pro zpracování nabídky (§ 44 odst. 1 ZVZ) je tedy základním pravidlem, od něhož se zadavatel nemůže odchýlit, nicméně míra vymezení související se způsobem realizace plnění je skutečně limitována objektivní možností zadavatele disponovat v době zpracovávání zadávací dokumentace dostatečně konkrétními informacemi a objektivní možností vše slovy nebo obrazem v rámci zadávacích podmínek popsat, a musí podle zdejšího soudu zohledňovat i odpovídající odbornou úroveň dodavatelů – a předpokládat jejich dostatečnou zdatnost. Je tomu tak podle zdejšího soudu shodně jako v případech kontraktace běžných obchodněprávních vztahů. Při zahájení tohoto konkrétního zadávacího řízení bylo jasně definováno, co se rozumí pěstebními a těžebními činnostmi, přitom ze zadávací dokumentace vyplývá popis i souhrn pěstebních a těžebních činností a konkrétní území, na kterém mají být tyto činnosti prováděny. Místo těchto činností může vyvolávat specifika podmínek provádění činnosti, nicméně ta byla pro všechny uchazeče, v oboru dostatečně odborně zdatné, shodným způsobem zřejmá z charakteru místa samého, jak zdejší soud shora uvedl uchazečům přístupného, a kromě toho souhrnem pěstebních činností a těžebních činností (příloha č. 2 zadávací dokumentace), z nichž je podáván konkrétní popis činnosti včetně rozsahu v měrných jednotkách. Odborně zdatný dodavatel v případě, kdy je poptáváno plnění na období tří let, musí být podle zdejšího soudu schopen disponovat dostatečnými schopnostmi k vytvoření kvalifikovaného předpokladu v tom směru, jaké práce v jakém ročním období jsou zpravidla prováděny a provádění jakých konkrétních prací lze tedy pro příslušná období kalendářního roku předpokládat, zároveň musí mít schopnost vytvořit si kvalifikovaný předpoklad o činnosti, jež z povahy věci není závislá na konkrétním období kalendářního roku. Zároveň musí být odborně zdatný dodavatel podle zdejšího soudu schopen předem „nacenit“ své plnění se zohledněním rozdílných podmínek v rámci konkrétní smluvní územní jednotky, jak

je může zjistit na místě samém, a v tomto směru ohledně jednotkové ceny unést přiměřenou dávku podnikatelského rizika, stejně jako je tomu v „běžných“ obchodněprávních vztazích, tedy těch, které nejsou kontrahovány postupem podle ZVZ. Rozhodující tu tedy podle zdejšího soudu je, že zadavatelem byl poptáván řádný výkon lesnické činnosti, k níž museli být uchazeči odborně způsobilí, a tedy kombinací údajů obsažených v zadávací dokumentaci včetně sumářů těžebních a pěstebních činností a prohlídkou na místě samém se zohledněním vlastních zkušeností v oblasti podnikání si úsudek o tom, jaká specifika může činnost na uvedeném území přinášet, učinit mohli a měli, a jimi identifikovaná specifika pak mohli a měli promítnout v nabídkových cenách.

Obsah správního spisu rovněž nenasvědčuje tomu, že by vyhodnocení případných detailů místních poměrů v rámci předmětné smluvní územní jednotky jednotlivými uchazeči bylo natolik odlišné, že by jimi podané nabídky bylo důvodu považovat za vzájemně nesrovnatelné, a tedy že by nebylo objektivně možné je řádným způsobem hodnotit. Vyplývá to již ze samotných nabídkových cen, které, jak správně dovodil žalovaný, nevykazují rozptyl, který by naznačoval, že údaje vyplývající ze zadávací dokumentace společně s možnou prohlídkou místa samého by byly nedostatečnými. Nabídkové ceny se totiž pohybovaly od 23 986 676,- Kč do 30 182 878,- Kč, a tedy nevykazují žádný výrazný vzájemný excés.

Je rovněž pochopitelné, že zadavatel s ohledem na předmět plnění a na jeho dobu nemohl stanovit rozsah předmětu zcela přesně tak, jak tomu nakonec bude ve skutečnosti, neboť je zřejmé, že pěstební i těžební činnosti, jsou-li předpokládány na delší období, jsou významně ovlivněny povětrnostními či jinými obdobnými přírodními vlivy, které zadavatel nemůže zcela předvídat a už vůbec ne ovlivnit, přitom celý rozsah činnosti v rámci smluvní územní jednotky, má-li být pro zadavatele proveden řádně, musí pokrývat veškeré potřebné práce (činnosti). Z ničeho, co bylo shora uvedeno, nelze dovodit, že by některému z uchazečů nebylo jasné, v čem konkrétně mají práce pro zadavatele spočívat, zároveň nelze dovodit, že zadavatel měl objektivní možnost, chtěl-li dostát povinnosti podle § 44 odst. 1 ZVZ, předmět plnění popsat jinak, jasněji. Zadavatel tedy podle zdejšího soudu nepřenesl odpovědnost za vymezení předmětu veřejné zakázky na uchazeče, nýbrž vymezil jej sám s předpokladem, podle soudu jedině možným a důvodným, dostatečné odborné úrovně dodavatelů (uchazečů).

V právě projednávané věci má tedy zdejší soud za podstatné, že u uchazečů, kteří se hodlají ucházet o získání veřejné zakázky, je důvodné předpokládat dostatečnou odbornou úroveň. S ohledem na hodnotu veřejné zakázky dále podle zdejšího soudu není nepřiměřené předpokládat, že v případě nejasností o konkrétních podmínkách plnění v rámci smluvní územní jednotky jsou uchazeči způsobilí si místo plnění prohlédnout na místě samém, z čehož by si v kombinaci s jejich odbornou úrovní měli učinit odpovídající úsudek o těchto podmínkách.

Navíc je pro zdejší soud podstatné, že znalost místních podmínek nezbytých pro zpracování nabídek i jejich hodnocení byla pro všechny uchazeče totožná, přitom

obsah správního spisu ani tvrzení žalobce uplatněná v průběhu správního řízení ani nyní před soudem nenasvědčují tomu, že by způsob zpracování zadávacích podmínek mohl ze soutěže o veřejnou zakázku některé dodavatele vyloučit, popř. jim přístup k soutěži o veřejnou zakázku oproti jiným, byť skrytě, ztížit. Tu lze poukázat na rozhodovací praxi Soudního dvora; ten totiž vyvinul soubor základních zásad pro udělování veřejných zakázek, které jsou odvozeny z pravidel a základních zásad Smlouvy ES (např. zásada rovného zacházení a nediskriminace; nyní ve Smlouvě o Evropské unii). Hlavním účelem právní úpravy zadávání veřejných zakázek je zajistit, že veřejné rozpočty jsou spotřebovávány řádně a efektivně, na základě seriózního hodnocení a bez jakéhokoliv druhu zvýhodňování nebo protihodnoty finanční nebo politické. Český Nejvyšší správní soud účel zákonodárství v oblasti veřejných zakázek kromě toho vnímá i v zajištění hospodářské soutěže a konkurenčního prostředí mezi dodavateli (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5.6.2008 sp. zn. 1 Afs 20/2008). Při zadávání veřejných zakázek má tedy zvláštní význam zásada rovného zacházení. Tato zásada v sobě obsahuje rovnost příležitostí všech uchazečů a zadavatel jí musí dodržovat v každé fázi procesu zadávání veřejné zakázky. Jejím cílem je podporovat rozvoj zdravé a účinné hospodářské soutěže mezi subjekty, které se zúčastní řízení o zadání veřejné zakázky, a proto ukládá, aby všichni uchazeči měli při vypracování znění jejich nabídek stejné příležitosti. Předpokládá se tedy, že nabídky všech soutěžitelů podléhají stejným podmínkám. To podle zdejšího soudu splněno bylo, zdejší soud nemůže dovést ani žádné skryté zvýhodnění některých dodavatelů.

Zásada rovného zacházení implikuje povinnost transparentnosti, aby mohlo být ověřeno, zda je tato zásada dodržována. Jejím cílem je v zásadě vyloučit existenci rizika upřednostňování a svévole zadavatele. Implikuje, že všechny podmínky a pravidla zadávacího řízení jsou jasně, přesně a jednoznačně stanoveny ve vyhlášení zakázky nebo v zadávací dokumentaci. Zásada transparentnosti tedy rovněž předpokládá, že všechny technické informace významné pro správné pochopení vyhlášení veřejné zakázky nebo zadávací dokumentace jsou co možná nejdříve poskytnuty všem subjektům, které se účastní řízení o zadání veřejné zakázky, a to způsobem, který jednak umožňuje všem přiměřeně informovaným uchazečům, kteří postupují s běžnou řádnou péčí, pochopit jejich přesný rozsah a vykládat je stejným způsobem, a který dále umožňuje zadavateli skutečně ověřit, zda nabídky uchazečů splňují kritéria, kterými se řídí dotčená veřejná zakázka. Konkrétní technologické postupy směřující k tomu, aby činnost podle zadavatelova požadavku vyjádřeného v zadávacích podmínkách byla provedena po celou dobu účinnosti smlouvy uzavřené mezi zadavatelem a vítězným uchazečem řádně, bylo důvodné ponechat na dodavatelích (uchazečích). Takovou míru odpovědnosti za přípravu nabídek a podnikatelského rizika přeneseného na uchazeče, jakou lze dovozovat v případě tohoto zadávacího řízení, považuje zdejší soud s ohledem na věcný charakter veřejné zakázky za přiměřenou a nijak neporušující zásady, na nichž jsou zadávací řízení vystavěna, ani žádné konkrétní ustanovení ZVZ, tedy ani § 44 odst. 1 ZVZ.

Takový úsudek, jaký si nyní bez potřeby zvláštních odborných znalostí učinil zdejší soud, si mohl učinit též sám žalovaný. Byla-li posuzována otázka, zda předmět veřejné zakázky byl vymezen dostatečně určitě a srozumitelně, a to ve všech

podrobnostech nezbytných pro zpracování nabídky, pak žalovaný musel provést kvalifikovanou úvahu v tom směru, ohledně jakých okolností museli uchazeči pro podání nabídek disponovat konkrétními informacemi. Tuto úvahu provedl, zohlednil v ní mimo jiné fakt, že jednotlivé podané nabídky nevykazovaly žádné extrémní odlišnosti, že zadavatel neměl možnost znát podmínky plnění do podrobnějších detailů a přesto musel zahájit zadávací řízení a že rozsah plnění stanovený v sumářích se nebude pro první rok plnění podstatným způsobem odlišovat (vše zejm. na str. 7 a 8 prvostupňového rozhodnutí), a nadto právě ty skutečnosti, které považoval za podstatné i zdejší soud (shora), aniž by v takové úvaze žalovaného podle zdejšího soudu bylo možné dovozovat místa, jež jsou nepřesvědčivá a jež by bylo zapotřebí vyplňovat závěry založenými na odbornějším posouzení třetí osobou – znalcem, než jakého je schopen specializovaný orgán dohledu nad zadáváním veřejných zakázek, který je ústředním orgánem státní správy, a aniž by bylo zapotřebí na místě samém konkrétní lokální podmínky a jejich význam pro volbu konkrétního technologického postupu zkoumat.

V právě projednávané věci musel žalovaný vyřešit otázku, do jaké míry měly být údaje obsažené v zadávací dokumentaci podrobné, aby bylo možno na jejich základě podat nabídky, tedy zda zadávací dokumentace obsahovala všechny údaje, jejichž znalost byla nezbytnou pro zpracování nabídek. Vyřešení této otázky mohl žalovaný založit na své odborné úvaze. To podle zdejšího soudu také učinil, dospěl přitom ke stejnému závěru jako zdejší soud. Úvahy žalovaného obsažené zejména na str. 7 a 8 prvostupňového rozhodnutí a pak v bodech 31. až 33. napadeného rozhodnutí považuje zdejší soud za přezkoumatelné a závěry, k nimž žalovaný dospěl, za závěry odpovídající přiměřené míře přísnosti na obsah zadávacích podmínek s ohledem na konkrétní charakter zadavatelem poptávané činnosti, jak zdejší soud shora podal. Závěry, k nimž žalovaný dospěl bez odborného vyjádření (tedy aniž by vyhověl žalobcově návrhu na ustanovení znalce) a bez prohlídky na místě (tedy aniž by vyhověl žalobcově návrhu na provedení místního šetření), nejsou závěry nepřezkoumatelnými. Po jejich přezkoumání pak nelze dovodit, že by byly nezákonnými či že by se vyznačovaly věcnou chybou v úsudku žalovaného.

Z právě uvedeného zdejšímu soudu plynou dva klíčové závěry:

- 1) zvláštního odborného posouzení ani šetření na místě nad rámec úvah samotného žalovaného nebylo třeba, a tedy přestože neprovedení důkazu znaleckým posudkem a neprovedení šetření na místě nebylo žalovaným formálně řádně odůvodněno, nejde o vadu řízení, jež by se mohla projevit na zákonnosti napadeného rozhodnutí;
- 2) závěry žalovaného ohledně dostatečného vymezení předmětu veřejné zakázky jsou zákonné a podle zdejšího soudu i věcně správné.

V této části tedy žaloba podle zdejšího soudu důvodnou není.

Dále se zdejší soud zabýval otázkou úvah žalovaného v bodu 40. napadeného rozhodnutí. Tam se skutečně žalovaný vyjadřuje k otázce, která vůbec předmětem posouzení nebyla; zdejší soud má za to, že tato pasáž byla nedůvodně převzata z jiného rozhodnutí žalovaného (z některého z těch, která se týkala obdobného zadávacího řízení v jiné smluvní územní jednotce, ovšem ve variantě „při pni“). Tato pasáž do napadeného rozhodnutí nepochybně nepatří (těžko by žalovaný mohl úspěšně obhájit, že tuto pasáž zařadil do rozhodnutí záměrně), nicméně její zahrnutí do rozhodnutí nepředstavuje podle zdejšího soudu pochybení takového charakteru, že by mohlo vyvolat nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro jeho nesrozumitelnost, ani se nejedná o pochybení, které by mohlo mít vliv na celkovou zákonnost napadeného rozhodnutí. Úvahy žalovaného ohledně stanovení cen podle indexace lze od ostatního obsahu napadeného rozhodnutí jasně oddělit a nepřihlížet k nim; v takovém případě se zbylý obsah napadeného rozhodnutí nestává nesrozumitelným.

V. Shrnutí závěrů soudu

Zdejší soud tedy uzavírá, že žaloba je nedůvodná, a proto byla podle § 78 odst. 8 s.ř.s. zamítnuta.

VI. Náklady řízení

Výrok o nákladech řízení účastníků se opírá o § 60 odst. 1 a 7 s.ř.s. Žalobce ve věci nebyl úspěšným, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nenáleží. To by náleželo žalovanému, nicméně zdejší soud má za to, že mu žádné náklady přesahující jeho jinak obvyklé náklady spojené s administrativní činností nevznikly, a proto rozhodl, že se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení, neboť jim soudem nebyla uložena žádná povinnost, v souvislosti s níž by jí náklady řízení vznikly (§ 60 odst. 5 s.ř.s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí je přípustná kasační stížnost za podmínek § 102 a násl. s.ř.s., kterou lze podat do dvou týdnů po jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu prostřednictvím Krajského soudu v Brně. Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání (§ 105 odst. 2 a § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.).

V Brně dne 3. května 2010

Za správnost vyhotovení:
Lucie Gazdová

JUDr. David Raus, Ph.D., v.r.
předseda senátu